

Ulempe for Frederiksbergs og Kjøbenhavns Kommunes Beboere, at man vel vil være berettiget til at bringe Ofre for at blive fri for dem — viser det sig, at Plan II. vil koste Staten at gennemføre 6,3 Mill. Kr., men at Kommunens Tilskud udgør 5,9 Mill. Kr., med andre Ord, at de to Kommuner paa meget lidt nær ofre konstant lige saa meget, som Staten ofrer konstant paa denne Sag. Jeg synes, det er at tage meget haardt paa Kommunerne: Man har sikkert ingen andre Steder stillet sig saaledes, at man har forlangt saa store Bidrag. Kjøbenhavns Kommune betaler i Øjeblikket til Godsbanegaardens Anlæg nede ved Kalvebodstrand — vi skulle afdrage det i Løbet af 15 Aar — et Beløb, der svarer til ca. 15 pCt. af Statens Udgifter. Det Beløb, her er Tale om, repræsenterer ca. 90 pCt. af Statens Nettoudgifter til denne Sag, og det, synes jeg, er vel glubsk. Jeg kunde meget vel forstaa og synes ogsaa, det var rimeligt, hvis der af Staten blev lagt en ny Banelinie ind til Kjøbenhavn, hvorved der blev bragt nyt Opland, om man saa vilde forlange, at de Kommuner, gennem hvilke Banen gik, og den Kommune, til hvilken Banen gik, skulde betale Bidrag. Men der kommer jo i og for sig ikke den allermindste ny Trafik til Kjøbenhavns Kommune ved den Ordning, her er Tale om. Trafikken bliver lettere, den bliver sikrere, og det er selvfølgelig i første Linie til Fordel for dem, der have Ansvar for vor Banedrift her i Landet, og for dem, som bruge disse Baner, Statsbanerne. Det er selvfølgelig ogsaa til Gavn og Bekvemmelighed for dem, der bo i Byen. Men hvis vi vilde regne med dem, der bruge Jernbanerne, navnlig til Godsforsendelser, og ogsaa af og til rejse, saa bliver det jo dog kun en mindre Del af Kjøbenhavns Befolkning, der benytter Jernbanerne, og i lige saa høj Grad den øvrige Del af Landets Befolkning, som paa forskellig Maade benytter Banerne og derved lider under Ulemperne ved dem og vil have Fordel af de Bekvemmeligheder, der kunne skaffes. Jeg synes derfor, man har klemt Kjøbenhavns Kommune meget haardt.

Naar man, som jeg, interesserer sig for en Løsning af denne Sag, maa man naturligvis finde sig i at bringe Ofre, men jeg synes ogsaa, man er naaet Grænsen her. Jeg mener dernæst, at Betingelsen for, at man kan kræve saa store Ofre, ogsaa er den, at man ikke skyder Afgørelsen af denne Sag ud i en fjern Fremtid, men netop naar man forlanger af Kommunerne,

at de skulle yde saa store Ofre, have de ogsaa et rimeligt Krav paa, at Manglerne blive afhjulpne i en rimelig Tid. Jeg mener ikke, at Forholdet er dette, at Kjøbenhavns og Frederiksbergs Kommuner ydmyg skulle komme til Staten og bede om endelig at faa deres Forhold ordnede. Jeg synes, naar man ser hen til de Ofre, Staten har ydet til Jernbanenettet rundt omkring i Landet i de forløbne Aar, og angaaende hvilke der aldrig fra de kjøbenhavnske Repræsentanters Side har været klaget over de Ofre, her ere blevne forlangte af den samlede Stat og altsaa ogsaa af os, er det kun et Retfærdighedskrav, naar vi nu, da vi efter at have prøvet mange forskellige Maader at løse Sagen paa, endelig ere komne til en Løsning, som maa siges at være den eneste mulige i de kommende Tider, hævde, at vi ogsaa maa gaa til Løsningen og ikke skyde Sagen ud. Der blev sagt til Kommissionen, da den blev nedsat af den daværende Regering, at vi paatog os et uhyre Ansvar for hver eneste Dag, der gik, inden Kommissionen blev færdig med sit Arbejde, og at det derfor maatte være os magtpaaliggende at fuldende vort Arbejde saa hurtigt som muligt. Vi vare os vort Ansvar fuldt bevidst, men vi kunde med Rimelighed sige til den daværende Regering: I kunde paa et tidligere Tidspunkt være komne med disse Forslag og fremmet dem. Naar de ere fremkomne saa sent, have I selvfølgelig Hovedansvaret for, hvad der sker. Nu har Planen været fremme; man har paa mange forskellige Maader søgt at finde en Løsning, og her er man nu bleven staaende ved en Løsning, hvorved baade Kommissionen og Regeringen mene, at Sagen kan ordnes. Naar altsaa Regeringen nu kommer til Rigsdagen og siger, vi foreslaa denne Løsning, synes jeg ogsaa, det er Rigsdagens ufravigelige Pligt ikke nu at skyde Sagen fra sig, men søge at faa den afgjort ogsaa under Hensyn til, hvad jeg allerede har fremhævet, at Tidspunktet paa mange Maader er meget godt valgt til Optagelse af et saa stort Arbejde. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale denne vigtige og betydningsfulde Sag til hurtigst mulig og velvillig Fremme i dette Ting.

Hammerich: Det ærede Medlem, der har haft Ordet før mig, har ikke mindst dvælet ved de vanskelige, man kan gerne sige, ret umulige Forhold, hvorunder Driften paa Kjøbenhavns Hovedbanegaard foregaar. Der er ikke Tvivl om, at de, der